

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **R. R.**, zast. JUDr. Josefem Kopřivou, advokátem se sídlem Vodičkova 709/33, Praha 1, proti žalovanému: **generální ředitel Generálního ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 4. 2017, č. j. 12266-4/2017-900000-302, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 16. 9. 2019, č. j. 45 A 81/2017 - 66,

takto:

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Ředitel Celního úřadu pro Středočeský kraj (dále jen „ředitel celního úřadu“) rozhodnutím ze dne 14. 12. 2016, č. j. 236945/2016-610000-01, propustil podle § 42 odst. 1 písm. j) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“), ze služebního poměru žalobce, a to pro pozbytí osobní způsobilosti k výkonu služby. Podle posudku psycholožky bezpečnostního sboru totiž nevyhovoval osobnostním charakteristikám dle § 1 písm. b) a písm. h) vyhlášky č. 487/2004 Sb., o osobnostní způsobilosti, která je předpokladem pro výkon služby v bezpečnostním sboru, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška“). V posudku psycholožky bylo totiž zjištěno, že žalobce nesplňuje požadavek emoční stability a absence nedostačivosti v oblasti autoregulace. Žalobcovo odvolání zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 11. 4. 2017, č. j. 12266-4/2017-900000-302.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou k Městskému soudu v Praze, který ji postoupil Krajskému soudu v Praze (dále jen „krajský soud“). Ten ji zamítl rozsudkem ze dne 16. 9. 2019, č. j. 45 A 81/2017 - 66. Nepřezkoumával obsah žádosti ředitele celního úřadu o zjištění osobnostní způsobilosti žalobce ve smyslu § 75 odst. 2 věty druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť tato žádost

nepředstavuje závazný podklad žalobou napadeného rozhodnutí. Tato žádost nebyla ani projevem šikanózního jednání ředitele celního úřadu. Žalobcovy námitky stran údajné šikany jsou zcela obecné a ničím nepodložené, přičemž žalobce pokládá za šikanu citově nijak nezabarvené a korektně formulované vyžadování dodržení služebních povinností a služební kázně.

[3] Nebylo nezákonným postupem, že bylo řízení ve věci skončení služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. j) zákona o služebním poměru zahájeno hned 14. 10. 2016, čili v den, kdy byl vyhotoven závěr psychologů bezpečnostního sboru, a tedy ještě před tím, než byl tento závěr přezkoumán a než byl vyhotoven závěr vedoucího psychologa ze dne 23. 11. 2016. Žádost o přezkoumání závěru psychologa totiž nezakládá překážku zahájení řízení ve věcech služebního poměru. Podstatné je, že řízení bylo zahájeno až poté, kdy se ředitel celního úřadu s výsledkem zjištění osobnostní způsobilosti seznámil. Krajský soud akceptoval vysvětlení žalovaného, že pokud samotné vyšetření žalobce proběhlo dne 15. 9. 2016, měla psychologka dostatek času na to, aby o výsledku vyšetření žalobce neformálně informovala ředitele celního úřadu, který mohl následně podniknout příslušné přípravné kroky. Není tedy důkazem komplotu ze strany ředitele celního úřadu, že měl v den písemného vyhotovení závěru psychologů bezpečnostního sboru již připravené příslušné písemnosti, tedy oznámení o zahájení řízení a rozhodnutí o zařazení příslušníka na překážku ze strany bezpečnostního sboru.

[4] Žalovaný nepochybil, když z důvodu nadbytečnosti neprováděl navrhované důkazy výslechem svědků a uzavřel, že přezkoumaný závěr psychologů ve spojení s listinami tvořícími žádost o zjištění osobnostní způsobilosti žalobce k osvětlení rozhodného skutkového stavu plně postačují. Nebylo tedy nutné provedení výslechu znalce PhDr. Karla Netíka, CSc., a psychologů celní správy.

[5] Důvodnou neshledal ani námitku, že žalobci nebylo umožněno pořídit si kopie celé psychologické dokumentace. Na problematiku nahlížení do psychologické dokumentace a pořizování výpisů a opisů z ní nelze použít ani speciální ustanovení § 174 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru, ale ani obecné ustanovení § 38 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů. Při výkladu § 4 odst. 7 a § 6 odst. 5 vyhlášky je nutno vyjít z jeho účelu, který žalovaný vystihl přesvědčivě jako zpětnou vazbu, která je spojena s projednáním, tedy vysvětlením výsledků vyšetření k tomu povolaným odborníkem. Tento postup může zabránit dezinterpretaci výsledků laickým úsudkem. Nakopírováním celé psychologické dokumentace by mohl být zmařen účel případného opětovného zjišťování osobnostní způsobilosti téhož příslušníka, neboť ten by se mohl na opětovné vyšetření „náležitě“ připravit, a v krajním případě by zveřejněním metod, postupů a hodnotících kritérií mohl být zmařen též účel zjišťování osobnostní způsobilosti ostatních příslušníků nebo zájemců o službu v bezpečnostních sborech.

[6] Co se týče závěru psychologů bezpečnostního sboru, krajský soud ověřil, že obsahuje všechny formální náležitosti, které právní předpis vyžaduje, včetně výsledků užití všech metod uvedených v § 4 odst. 4 vyhlášky (pozorování, rozhovor, anamnestické vyšetření, analýza objektivních údajů a psychologické testové metody). V části „diagnostická rozvaha a závěr“ je srozumitelně vysvětleno, ze kterých metod vyvodila závěr, že žalobce má sklon k impulzivnímu jednání a že nedostatečně kontroluje agresivní a hostilní impulzy. Interpretace výsledků je podložena konkrétními citacemi žalobcových vyjádření a odpovídá zásadám logického myšlení. Učiněný diagnostický závěr má ve výsledcích vyšetření spolehlivou oporu. Závěr psychologů o nezpůsobilosti žalobce k výkonu služby v bezpečnostním sboru vyplývá především ze zjištění, že jeho impulzivní jednání je spíše charakterologické než symptomatické, jde o trvalejší rys

pokračování

osobnosti, a to v kombinaci se zjištěním, že nemá na své chování náhled a chyby vidí jen ve svém okolí. Rizikové nastavení žalobcovy osobnosti v oblasti autoregulace a emoční stability ve spojení s nedostatkem sebereflexe a pocitu vlastní důležitosti by byly stěžejní slučitelné s řádným výkonem služby i při působení na jiném služebním místě v bezpečnostním sboru. Závěr psychologů je v souladu s obsahem e-mailů předložených služebním funkcionářem a je podporován i dalšími dokumenty, např. záznamem o nabízené psychologické péči ve smyslu § 77 odst. 11 písm. l) zákona o služebním poměru, kterou žalobce odmítl. Jestliže není schopen v klidu a s rozvahou reagovat na plošně zasílaná obecná upozornění služebního funkcionáře, ale reaguje emočně přepjatě, podrážděně, neuctivě až vulgárně, pak vznikají pochybnosti, zda se takové projevy nemohou negativně promítnout i do výkonu služby, kde by emoční nestabilita a ztráta sebekontroly ozbrojeného příslušníka ve snadno představitelné konfliktní situaci mohla mít fatální následky. Ostatně i sám žalobce v průběhu řízení opakovaně připustil, že jeho razantní reakce nebyly přiměřené a korektní. Nepopřel, že s ním tyto prohršky byly opakovaně projednávány, takže znal postoj svých nadřízených k nim, přesto nedokázal ani v poměrně dlouhém časovém období (od roku 2013) upravit své chování požadovaným způsobem. Zjišťování osobnostní způsobilosti bylo až posledním ze série opatření, k nimž jeho nadřízení postupně přistoupili, čímž mu poskytl dostatečnou příležitost k sebereflexi a k přehodnocení stylu jeho komunikace. Žalobce však poskytnutou šanci nevyužil a v rozporu se skutečností osočuje své bývalé nadřízené z cílené snahy jej z bezpečnostního sboru eliminovat.

[7] Na skutkovém závěru žalovaného o pozbytí osobnostní způsobilosti žalobce nemůže nic změnit ani závěr znaleckého posudku znalce PhDr. Karla Netika, CSc., který žalobce předložil v průběhu odvolacího řízení. Krajský soud nepovažoval komentář znalce k obsahu závěru psychologů bezpečnostního sboru za revizní znalecký posudek k tomuto závěru. Stručné kritické vyjádření k závěru psychologů je sice uvedeno v posudkové části, ovšem zcela nad rámec položených otázek, jimiž je závazně určen znalecký úkol, tj. předmět znaleckého zkoumání. Z obsahu úvodní části znaleckého posudku je patrné, že znalec neměl k dispozici psychologickou dokumentaci včetně provedených testů, jelikož se s ní žalobce jako zadavatel odmítl seznámit, a není zřejmé, zda o ni znalec žádal nebo proč tak neučinil. Znalec vycházel ze závěru psychologů bezpečnostního sboru, který podrobně, téměř doslovně reprodukoval, neměl však k dispozici všechny materiály podstatné pro tvorbu revizního závěru, kupř. obsah metodické příručky psychologů pro postupy psychodiagnostiky v bezpečnostních sborech. Neměl k dispozici ani žádost služebního funkcionáře o zjištění osobnostní způsobilosti žalobce a odborně se tedy nijak nevyjadřuje k jejím přílohám, především k jednání žalobce tam popsanému. Znalec zcela opomíjí částí závěru psychologa „analýza objektivních materiálů“ a „anamnestické vyšetření“ a nijak se nevypořádává s otázkou, zda lze na položené otázky odpovědět, resp. závěry psychologů bezpečnostního sboru zpochybnit bez konfrontace s těmito podklady. „Revizní“ část posudku postrádá komplexnost, neboť znalec nepřihlédl ke všem relevantním skutečnostem, které mohou mít vliv na vytvoření závěru. Výsledek takového zkoumání, byť i byl pravdivý, má velmi nízkou vypovídací hodnotu a pro potřeby řízení ve věci skončení služebního poměru příslušníka bezpečnostního sboru je prakticky nepoužitelný. Znalec by musel transparentně zopakovat postup, k němuž byla povolána psychologka bezpečnostního sboru, aby byly oba odborné výstupy porovnatelné. Znalecký posudek v žádném ohledu nebere v potaz účel psychologického posouzení, tj. zjištění osobnostní způsobilosti k výkonu funkce v bezpečnostním sboru ve smyslu vyhlášky. To může mít nepochybně vliv na interpretaci výsledků, neboť např. škála širší normy aplikovaná na běžnou populaci nemusí platit pro příslušníky ozbrojeného sboru, na něž se kladou specifické nároky a jejichž služba vyžaduje odolnost vůči zvýšené neuropsychické zátěži. Nelze odhlížet ani od zvláštností dané organizace, jež je vystavěna na hierarchickém principu velení a vyžadování trvalé služební kázně, včetně pravidel služební zdvořilosti. Závěry

znaleckého posudku jsou proto nepřesvědčivé, neboť postrádají vazbu na neopomenutelné podklady a na specifické požadavky vyhlášky na osobnostní způsobilost příslušníků bezpečnostních sborů. Jelikož je závěr psychologů bezpečnostního sboru úplný, přesvědčivý a přezkoumatelný a na rozdíl od znaleckého posudku předloženého žalobcem se vypořádává se skutečnostmi, jež důvodně založily domněnku trvalého a nikoli jen přechodného pozbytí osobnostní způsobilosti žalobce k výkonu služby v bezpečnostním sboru, není žalobní bod zpochybňující závěr psychologů důvodný. Na správnosti skutkových i právních závěrů žalovaného a ředitele celního úřadu nemohou nic změnit kladná služební hodnocení žalobce a rozhodnutí o odměnách, která k žalobě připojil.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[8] Proti rozsudku krajského soudu brojí žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[9] Připomíná, že před krajským soudem opakovaně poukazoval na nestandardnost celého postupu ředitele celního úřadu, který aniž by vyčkal na právní moc posudku psychologů bezpečnostního sboru, tedy na výsledek jeho přezkoumání vedoucím psychologem celní správy, rozhodl se zahájit řízení o propuštění ve stejný den, kdy byl posudek psychologů vydán. Ředitel celního úřadu byl natolik přesvědčen posudkem psychologů, který v té době patrně ani neexistoval v písemném vyhotovení, že zahájil řízení o propuštění, i když si musel být vědom, že v případě úspěšného přezkumu posudku bude muset zcela zbytečně zahájené řízení o propuštění zastavit. Ředitel celního úřadu měl všechny dokumenty k odchodu připravené už po prvotním psychologickém vyšetření. Krajský soud ovšem nevidí na „pokřivenosti“ takového postupu nic špatného. Stěžovatel vytýká krajskému soudu i žalovanému, že zatvrzele odmítají pochopit nestandardnost takového postupu, kdy služební funkcionář fakticky prováděl úkony dle zákona o služebním poměru na základě něčeho, co v předmětné době z hlediska zákona vůbec neexistovalo.

[10] Za zásadní pochybení krajského soudu označil jeho souhlas s postupem žalovaného, který odmítl výslech znalce PhDr. Karla Netíka, CSc., a označil tento výslech za nadbytečný, přestože tento odborník dospěl při hodnocení osobnostní způsobilosti k tak zásadně odlišným výsledkům, že mu měl být dán prostor, aby je před žalovaným vysvětlil. Měl se stěžovatelem sice pouze jedno sezení, stejný počet sezení s ním ale měla i psychologka bezpečnostního sboru. Krajský soud přesto akceptoval nepřesvědčivé a nepravdivé důvody pro odmítnutí výslechu znalce uvedené žalovaným. Úvaha krajského soudu o nezávažnosti posudku neobstojí pohledem § 42 odst. 1 písm. j) zákona o služebním poměru, v němž je uvedeno, že příslušník musí být propuštěn, jestliže podle posudku psychologa bezpečnostního sboru pozbyl osobnostní způsobilost k výkonu služby.

[11] Pokud krajský soud vytýká tomuto posudku znalce, že neměl k dispozici psychologickou dokumentaci psychologů bezpečnostního sboru, včetně provedených testů, je třeba připomenout, že to bylo způsobeno tím, že stěžovateli nebylo přiznáno právo na pořízení kopií psychologické dokumentace, jež by mu umožnila se s dokumentací skutečně seznámit. Snaha potlačit důkaz, který se nehodí pro dosažení zamýšleného cíle, je pochopitelný u žalovaného, ale činí-li tak krajský soud, je to zcela neočekávané a rozporné s judikaturou Ústavního soudu k otázce dokazování. Pokud jsou mezi posudky tak zásadní rozdíly, bylo na místě provést výslech a konfrontaci navržených osob. Nebylo naopak namístě, aby krajský soud odůvodnil svůj postup poukazem na rozsudek NSS ze dne 25. 7. 2019, č. j. 10 As 75/2019 - 52, aniž by zohlednil nuance

pokračování

obou případů, zejména to, že v jeho případě byl znalecký posudek předložen již v řízení ve věci služebního poměru. Pokud krajský soud shledal závěr psychologů bezpečnostního sboru přesvědčivým také kvůli prokázanému stěžovatelovu chování ke kolegům, stěžovatel připomíná, že v průběhu řízení několikrát uvedl, že jeho jednání bylo nešťastné, nicméně obdobná pochybení příslušníků mají být standardně řešena v kázeňském řízení a nikoliv návrhem na přezkoumání osobnostní způsobilosti. Za nepřezkoumatelné pak označuje závěry krajského soudu o nepoužitelnosti jím předloženého znaleckého posudku, s ohledem na to, že znalec nebere v potaz účel psychologického posouzení z hlediska výkonu funkce v bezpečnostním sboru ve smyslu vyhlášky. Ta však nehovoří o tom, že příslušník bezpečnostního sboru má jinou škálu hodnocení než „normální člověk“. Pokud tuto škálu určuje psycholog bezpečnostního sboru, tak taková škála nemá ve vyhlášce žádnou oporu. Účelové jsou i závěry krajského soudu o tom, že soudní znalec vlastně nevěděl „co hodnotit“ a „jak to má hodnotit“. Ve skutečnosti znalec samozřejmě věděl, proč posudek píše, tedy že stěžovatel je propuštěným příslušníkem bezpečnostního sboru a proč byl propuštěn.

[12] Z těchto důvodů navrhl, aby rozsudek krajského soudu byl zrušen a věc mu vrácena k dalšímu řízení.

[13] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkazuje na jednotlivé body rozsudku krajského soudu, v nichž se s kasačními námitkami vypořádal. Navrhuje, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[15] Podle § 42 odst. 1 písm. j) zákona o služebním poměru musí být příslušník propuštěn, jestliže podle posudku psychologa bezpečnostního sboru pozbyl osobnostní způsobilost k výkonu služby.

[16] Podle § 79 odst. 2 a 3 téhož zákona posuzuje osobnostní způsobilost příslušníka psycholog psychologického pracoviště bezpečnostního sboru. Proti závěru psychologa o osobnostní způsobilosti může podat příslušník návrh na přezkoumání vedoucímu psychologického pracoviště bezpečnostního sboru. Za osobnostně způsobilého se považuje příslušník, u něhož byly podle závěru psychologa bezpečnostního sboru zjištěny takové osobnostní charakteristiky, které jsou předpokladem pro výkon služby na místě, na které má být příslušník ustanoven.

[17] Podle § 1 písm. b) a h) vyhlášky splňuje osobnostní charakteristiky, které jsou předpokladem pro výkon služby v bezpečnostním sboru, občan nebo příslušník, pokud je emočně stabilní a bez nedostatečnosti v oblasti autoregulace.

[18] Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) nejprve podotýká, že k důvodnosti žaloby podle § 65 odst. 1 s. ř. s. třeba tvrdit, že byl žalobce *na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závažně určují jeho práva nebo povinnosti (...)*. Smyslem tohoto řízení je tedy posouzení zákonnosti napadeného správního rozhodnutí a řízení k němu vedoucího. Úvodní část kasační stížnosti a předtím i žaloby

se ovšem s tímto pojetím smyslu soudního přezkumu rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru (respektive o zamítnutí odvolání proti němu) coby kontroly jeho zákonnosti prakticky míjí. Stěžovatel na stranách 2 a 3 kasační stížnosti podrobně popisuje řadu okolností, jimiž prokazuje, že postup psychologky bezpečnostního sboru a ředitele celního úřadu byl předem domluven, a vytýká krajskému soudu i žalovanému, že „*zatržele odmítají pochopit nestandardnost takového postupu, kdy služební funkcionář fakticky prováděl úkony dle zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů na základě něčeho, co v předmětné době z hlediska zákona vůbec neexistovalo*“.

[19] K tomu je však třeba připomenout, že nezákonnost rozhodnutí nemohlo založit to, že ředitel celního úřadu jednal rychle ihned poté, co měl k dispozici posudek o tom, že stěžovatel nespĺňuje osobnostní charakteristiky, které jsou předpokladem pro výkon služby. Je třeba plně přitakat závěrům krajského soudu v bodech 25. a 26. jeho rozsudku, že je plně v souladu se zákonem, pokud bylo řízení ve věci skončení služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. j) zákona o služebním poměru zahájeno hned v den, kdy byl vyhotoven závěr psychologky bezpečnostního sboru, a tedy ještě před tím, než byl tento závěr přezkoumán vedoucím psychologem bezpečnostního sboru. Služební funkcionář má jistě vyčkávat na přezkum psychologického posudku se samotným rozhodnutím o propuštění ze služebního poměru, nikoli však se zahájením řízení o něm a s kroky, které je možno pokládat za nezbytné ve vztahu k příslušníkovi, který podle psychologického posudku psychologky bezpečnostního sboru pozbyl potřebné osobnostní charakteristiky.

[20] V daném případě navíc nepříznivý posudek psychologky nebyl pro příslušné služební funkcionáře překvapením, neboť to byl právě ředitel celního úřadu, kdo dne 5. 9. 2016 požádal o zjištění osobnostní způsobilosti stěžovatele. Učinil tak v reakci na celou řadu stěžovatelových jednání, na jejichž základě se začal obávat, že se stal osobnostně nezpůsobilým k výkonu služby v bezpečnostním sboru, a tato jednání, svědčící zejména o jeho emoční labilitě, v žádosti konkrétně uvedl, počínaje stěžovatelovým opakovaným požadavkem na vydání dlouhých střelných zbraní do služby pro ochranu své osoby, přes neochotu spolupracovat s některými příslušníky bezpečnostního sboru a způsobem řešení konfliktů a konče několika nevhodnými e-maily zaslanými různým příslušníkům bezpečnostního sboru (zejména e-mailem, v němž na informaci o zvýšeném bezpečnostním riziku v souvislosti s teroristickým útokem v Bruselu zareagoval e-mailem: „*Tak si nechte kecy na koledu a místo červených zpráv vydejte pokyn k nošení balistických vest a dlouhých zbraní.*“). U nich sice stěžovatel opakuje, že si je jejich nevhodnosti vědom a již se za ně opakovaně omluvil, k tomu je však třeba připomenout, že propuštění ze služebního poměru nebylo trestem za jejich odeslání, ale důsledkem toho, že ředitel celního úřadu na základě stěžovatelova jednání (i kdyby bylo omluvené či omluvitelné) nabyl dojmu, že stěžovatel přestal splňovat náročné osobnostní požadavky, které jsou právem kladeny na příslušníky bezpečnostních sborů, a posudek psychologky bezpečnostního sboru, následně přezkoumaný v přezkumném řízení vedoucím psychologem, tyto obavy potvrdil.

[21] Byly tak splněny podmínky § 42 odst. 1 písm. j) zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, jehož účelem je dle závěrů rozsudku NSS ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 As 14/2016 - 25, „*zajistit, aby činnost příslušníka Policie České republiky vykonávaly pouze osoby, které jsou k výkonu služby zdravotně, osobnostně a fyzicky způsobilé. V této souvislosti je přitom nerozhodné, jak ke ztrátě zdravotní, osobnostní či fyzické způsobilosti došlo. Předmětné ustanovení a priori nemá ve vztahu k propouštěnému příslušníkovi sankční povahu. Jeho prvořadým účelem je zajištění toho, aby náročné úkoly, které Policie České republiky jako jednotný ozbrojený bezpečnostní sbor plní, vykonávaly pouze osoby k tomu zdravotně, osobnostně a fyzicky způsobilé.*“

pokračování

[22] Ani NSS tedy neakceptuje stěžovatelovu argumentaci v kasační stížnosti, již se snaží navodit dojem, že celý postup ředitele celního úřadu a dalších příslušníků bezpečnostního sboru je jakýmsi spiknutím proti němu odůvodněným jeho kritičností vůči služebním funkcionářům.

[23] Druhá stěžovatelova námitka pak míří proti tomu, že ani krajský soud, stejně jako předtím žalovaný, nepřiznali dostatečnou váhu znaleckému posudku PhDr. Karla Netíka, CSc. K tomu NSS konstatuje, že, jak bylo výše rekapitulováno, krajský soud se v bodech 41. až 52. velmi podrobně a přesvědčivě vypořádal s tím, proč tento posudek ani podle jeho názoru účinně nezpochybnil závěry psycholožky bezpečnostního sboru potvrzené následně při přezkumu tohoto posudku. NSS nicméně zareaguje na jednotlivé výtky obsažené v kasační stížnosti.

[24] Pokud stěžovatel tvrdí, že úvaha krajského soudu o nezávaznosti posudku neobstojí před zněním § 42 odst. písm. j) zákona o služebním poměru, v němž je uvedeno, že příslušník musí být propuštěn, jestliže podle posudku psychologa bezpečnostního sboru pozbyl osobnostní způsobilost k výkonu služby, je třeba odkázat na to, že úvaha v bodu 39. rozsudku je plně v souladu s judikaturou NSS. Ten k závaznosti závěru psychologa jakožto podkladu pro rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru v rozsudku ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 Ads 19/2013 - 35, č. 2916/2013 Sb. NSS, konstatoval, že *„služební funkcionář musí příslušníka propustit, pozbyl-li podle posudku psychologa bezpečnostního sboru osobnostní způsobilost k výkonu služby. To však neznamená, že služební funkcionář je jen pasivním vykonavatelem rozhodnutí psychologa bezpečnostního sboru, bez jakékoliv vlastní odpovědnosti. Závěr psychologa vydaný ve smyslu § 5 vyhlášky o osobnostní způsobilosti je třeba vnímat jen jako podklad správního rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru, byť zpravidla stěžejní, který v konečné fázi podléhá soudnímu přezkumu. Takový podklad tedy může být služebním funkcionářem a následně správním soudem přezkoumán např. z hlediska jeho vad, nedostatku opory ve spisech, rozporu se spisy, anebo z hlediska vad řízení při zjišťování skutkové podstaty. I kdyby zákon o služebním poměru, resp. vyhláška o osobnostní způsobilosti, obsahovaly jen minimalistický požadavek na odůvodnění závěru psychologa, resp. rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru, skutečnost, že toto rozhodnutí je plně přezkoumatelné ve správním soudnictví, nemůže mít jiný důsledek, než že odůvodnění přezkoumávaného správního rozhodnutí musí mít takovou obsahovou kvalitu, aby je mohl správní soud podrobit standardnímu soudnímu přezkumu.“* Krajský soud netvrdil, že by byl posudek psycholožky bezpečnostního sboru nezávazný, pouze uvedl, že rozhodnutí služebního funkcionáře není pouhým automatismem následujícím po tomto posudku.

[25] Akceptovatelné je i tvrzení krajského soudu, že stěžovatelem předložený znalecký posudek nelze pokládat za revizní posudek, neboť znalec neměl k dispozici všechny podklady, z nichž vycházela psycholožka bezpečnostního sboru. Stěžovatel tomu oponuje tvrzením, že jeho znalec je neměl k dispozici právě proto, že mu nebyly poskytnuty. K tomu je však třeba jednak připomenout, že krajský soud v bodech 31. až 38. podrobně vypořádal i stěžovatelovu námitku proti neumožnění pořídit si kopie těchto podkladů, kterou již neopakuje v kasační stížnosti, takže ji NSS již samostatně neposuzuje; jednak pro hodnocení relevantnosti znaleckého posudku coby posudku revizního je klíčové, že znalec tyto podklady neměl k dispozici, nikoli proč je neměl k dispozici.

[26] Krajský soud se v bodě 30. rozsudku vypořádal i s tím, proč ani v řízení před žalovaným, ani v řízení před soudem nebylo namíste doplňovat trojici posudků o výsledch jednotlivých psychologů, respektive provádět jejich konfrontaci. K tomu je třeba připomenout, že smyslem výsledku svědka či znalce nemá být jejich vzájemná konfrontace či hádka při jednání soudu, ale doplnění znaleckých zjištění. Stěžovatel ovšem ani netvrdil, jaká odborná zjištění nad rámec

těch, která byla v jednotlivých posudcích, respektive písemných závěrech psychologů již uvedena, by měla být ještě získána jejich výpovědí.

[27] I NSS se tedy ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že znalecký posudek PhDr. Karla Netíka, CSc., účinně nezpochybnil závěry psychologů bezpečnostního sboru. I tento znalecký posudek ostatně na straně 9 uvádí vedle charakteristik rozporných s názorem psychologů bezpečnostního sboru (osobnost s rysy dobré sebekontroly) i závěry, v nichž se s ní shodne („Osobnost posuzovaného je spíše introvertovaná, mírně nezralá (...) nerealistického sebehodnocení.“). Je tedy možno přitakat názoru krajského soudu, že odlišnosti obou psychologických hodnocení mohou být důsledkem odlišných měřítek náročnosti, tedy toho, že psychologka bezpečnostního sboru neověřovala, zda stěžovatel splňuje obecné požadavky duševní „normality“, ale to, zda vyhovuje přísným osobnostním požadavkům, jež jsou na příslušníky bezpečnostních sborů právem kladeny a vyjádřeny v jednotlivých písmenech § 1 vyhlášky.

[28] Lze tedy uzavřít, že NSS neshledal ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. ani nesprávné posouzení právních otázek ze strany krajského soudu, ani vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel, neměla oporu ve spisech nebo s nimi byla v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl krajský soud napadené rozhodnutí zrušit. Rozsudek krajského soudu je podrobně a přesvědčivě odůvodněn a nijak se neodchyluje od judikatury NSS.

IV. Závěr a náklady řízení

[29] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 věty první s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje soud zpravidla bez jednání.

[30] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. ledna 2020

JUDr. Radan Malík
předseda senátu